

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GAMMAL SKÅNEGÅRD. — AMATÖRFOTO. I. SJÖSTEDT, SKANÖR.

24:DE ÄRG.

DEN 5 NOVEMBER 1922.

N:O 6.

Foto. A. Rahmn, Lund.

Karl Petrus

Kliché: Göts Ritbyrå & Klichéanstalt, Gbg.

KARL PETRÉN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den förnämliga danska sammanslutning, som bär namnet Medicinsk Selskab, kunde nyligen, i den mån det utgör en fortsättning av det år 1772 grundade Kgl. medicinsk Selskab, fira sitt 150-årsjubileum. Av gammalt har sällskapet odlat skandinaviska förbindelser och vid jubileet gavs uttryck även åt denna sida av dess verksamhet genom kallandet av två framstående svenska läkare till hedersledamöter, vår kirurgis grand old man, prof. John Berg, och den utmärkte kliniker på den inre medicinens område, prof. Karl Petré i Lund.

Karl Anders Petré är född i Halmstads församling av Malmöhus län den 2 december 1868. Föräldrarna voro kyrkoherden därstädes, fil. doktorn Karl Daniel Edvard Petré och hans maka Kerstin Beate Charlotta Göransson, en dotter av magistratssekreteraren i Lund, vice häradshövding J. Göransson och hans hustru Petronella Christina Brorström. Farmodern åter var Christina Maria Rudelius, en syster till den berömde matematikern Carl Johan Hill såväl som till instrumentmakaren i Lund Carl Peter Rudelius: till henne plägar den Petrénska syskonkretsens ovanliga teoretisk-praktiska begåvning iöras tillbaka. Efter att år 1885 ha avlagt mogenhetsexamen vid Lunds katedralskola blev Karl Petré student vid d irvarande universitet och ägnade sig åt medicinska studier. År 1890 blev han därstädes efter mer än vanligt grundliga studier medicine kandidat och fyra år därefter medicine licentiat för att år 1895 avlägga disputationsprov för medicinsk doktorsgrad på en avhandling med titel: "Bidrag till kännedomen om ryggmärgsförändringar vid pernicios anämi". År 1896 fick han på grund härav mottaga icke blott den medicinska doktorshatten utan ock förordnande att tjänstgöra som docent i praktisk medicin. Bortsett från kortare förordnanden som professor i detta ämne uppehöll han 1899—1902 laboratorstjänsten i fysiologi vid universitetet i Lund för att därefter sistnämnda år utnämnas till professor i praktisk medicin vid universitetet i Uppsala. Därifrån återbördades han så år 1910 till Lund som professor i samma ämne vid prof. Seved Ribbings avgång. "Hans erkänt värdefulla vetenskapliga forskning ar inom skilda grenar av medicinens område, hans kända skicklighet såsom klinisk lärare och hans offentliga arbete i övrigt rörande undervisningsreformer och sjukvårdsfrågor", skrev rektor då i sin inbjudningsskrift till installationen, "ge oss en säker borgen för, att professuren i praktisk medicin härstädes överlämnas i rätta och goda händer". De tolv år, som sedan dess gått, ha utgjort en enda lång bekräftelse på detta omdömes riktighet.

Att här närmare ingå på betydelsen av Karl Petrés medicinska insatser förbjuder redan själva utrymmet: hans forskargärning är mera omfattande än de flestas och det har utan överdrift sagts, att det torde vara betydligt lättare att uppräkn a de sjukdomsgrupper, som ej behandlats av Petrés penna, än alla dem, beträffande vilka betydelsefulla bidrag av honom lämnats. Det lider emellertid intet tvivel, att han omfattat nervsjukdomarna med alldeles särskilt intresse; framför allt har han gjort synnerligen värdefulla upptäckter i fråga om ryggmärgens sjukdomar. Vid sidan av denna stora vetenskapliga produktion har han nedlagt ett stort arbete såsom den svenske huvudredaktören i "Nordisk lärobok i intern medicin", det stora verk, varigenom den nordiska medicinska bildningen sökt hävda sin egenart gentemot tysk, fransk och anglosachsisk. I densamma har han författat avdelningen om nervsystemets sjukdomar, som hör till de bästa i verket, men även på en hel del andra områden märker man spåren av hans inflytande som forskare och lärare. Om hans förtjänster i sistnämnda hänseende äro meningarne ej mindre odelade: flera generationer läkare blicka numera tillbaka på

den visserligen fordrande, men just därför så mycket mera lärrika kliniska tjänstgöringen hos prof. Petré som själva invigningen till sitt läkarekall.

Med lärostolen i praktisk medicin i Lund är förenad en överläkarebefattning vid länslasarettet. Som innehavare av denna hade han att medverka vid inredningen av de nya sjukvårdsinrättningarna därstädes, av vilkas ändamålsenlighet och mönstergillhet han har sin stora andel i förtjänsten. Hans praktiska begåvning har även kommit till användning vid bygandet av länsanatoriet vid Orup, ett av de största tuberkulosjukanstalterna i riket. Över huvud har Petré ägnat tuberkulosproblemet ett mycket ingående intresse, särskilt i början av sin läkarebana; han har deltagit i ett flertal internationella tuberkuloskonferenser och var en bland de sakkunnige som tillkallades av den för halftannat årtionde sedan arbetande k. tuberkuloskommittén. Ar 1905 utsågs han till korresponderande ledamot av internationella association mot tuberkulos.

Med sin utomordentliga arbetsförmåga, sitt rika kunskapsförråd och sin praktiska läggning är Petré naturligtvis en eftersökt kraft både i kommunala värv och när det gäller utredningsarbeten. Redan före flyttningen till Uppsala hade Lunds domkyrk församling tagit honom i anspråk för sitt skolråd, Uppsala stad skyndade att göra honom till stadsfullmäktigt samt ordförande i sin hälsovårdsnämnd och vid hans återkomst till Lund har man ej heller där försummat att begagna sig av hans kraft som stadsfullmäktigt och annorledes, så långt han själv ansett sig kunna tillåta det. Av k. m:t har han utom för den medicinska undervisningens ordnande anlitats som sakkunnig bl. a. för den s. k. arsenikförgiftningskommittén.

Till allt detta är att lägga en omfattande privat praktik bl. a. även som brunnsläkare. Redan under 1890-talets förra hälft biträdde han sin lärare Hans Bendz i hans lakaregärning vid Ronneby hälsobrunn och sedermera har han själv varit verksam vid Nybro badanstalt 1897—1901 samt de senare åren vid Ramlösa invid Hålsingborg, vilket icke minst tack vare honom gått en ny blomstringstid till mötes.

I studentlivet har Karl Petré gärna och med intresse deltagit. Som ung student hörde han till de främsta framstegsvänliga krafterna i 1880- och 1890-talens Lund och deltog slagfärdigt i de då vanliga turneringarne i Stora diskussionsföreningen och inom studentkåren. Bliven professor har han tagits i anspråk även för det sociala studentlivet i egentlig mening. I Uppsala knöt Smålands nation honom till sig i genskap av hedersledamot och i Lund ar Hålsingborgs—Landskrona nation föremål för systemationernas avund, därför att hon lyckats införliva honom med sin inspektorsrad. Det är få människor, vilkas tid räcker till för så mycket som Petrés. Och ändå förefaller han aldrig överansträngd. Lugn och trygg och säker utövar han en myndighet, var helst han uppträder, vilken ar lika förtroendeingivande och välsignelsebringande, som den ar obetridd.

Den hedersbetygelse, som nu kommit Karl Petré till del från dansk sida, ar naturligtvis långt ifrån den enda. Både från in- och utlandet har en mångfald utmärkelser strömmat över honom. Men om någon ar just han en fjärrfri personlighet och vi skola därför icke uppehålla oss vid dem. Hans bästa belöning ar den känsla av väl uppfyllda plikter, varav han mer än de flesta ar berättigad hava tillfredsställelsen. Både inom och utom universitetet ar det en enhällig förhoppning, att det måtte förunnas honom att ännu under årtionden fortsätta sin välsignelsebringande verksamhet.

Sedan år 1898 ar Petré i äktenskap förenad med Emma Ulrika Beijer, dotter av grosshandl. Gottfrid Beijer i Malmö och hans maka, född Kjellman.

Vid Ingeniörsvetenskapsakademiens högtidssammankomst i Stockholm den 24 oktober under ordförandeskap av preses, d:r Gustaf Ekman, utdelades såsom hedersbevisning för förtjänstfullt arbete akademiens mindre guldmedalj åt arkitekten J. Axel Eriksson och civilingenjör Wilhelm Dahlgren. Före medaljutdelningen lämnade verkställande direktören kommerserådet Axel F. Enström en redogörelse för verksamheten under det gångna året, och efter densamma höll vaporackumulatörens konstruktör, d:r Johannes Ruths ett intressväckande föredrag om ångackumuleringens betydelse.

*

Vår måhända främste skådespelare, *Anders de Wahl*, har just hemkommit från en kombinerad uppläs-

5 November 1922.

Lösnummer 35 öre

HVAR 8 DAG

•ILLUSTR• •MAGASIN•

rings- och rekreationsturné till Amerika varunder han bl. a. besökt filmstaden Los Angeles. Därvid stiftade herr de Wahl även bekantskap med den populäre filmhjälten Douglas Fairbanks och hans fru, Mary Pickford, ett sammanträffande som av här

Forts å sid. 90.

Nederst:

T. v. PRINS VILHELM I KRISTIANIA. Prins Vilhelm har i dagarna hållit ett par mycket uppmärksammade föredrag i Kristiania om sin forskningsresa i Afrika. På vår bild synes prins Vilhelm vid ankomsten (t. v.), professorn i etnografi vid Kristiania universitet Blögger (t. h.) och i bakgrunden kung Haakon.

T. h. ANDERS DE WAHL OCH DOUGLAS FAIREANKS I LOS ANGELES. Anders de Wahl har nyligen hemkommit från en framgångsrik turné i Amerika, varvid bl. a. filmstaden Los Angeles; där vår bild är tagen, besöktes.

Kliché: Göta Bildbyrå & Klichéanstalt, G.

OMSLAGSVIGNETT TILL FÖRELIGGANDE N:R 6:

I mörkbrun dubbeltonfärg Fru Tolle Zellman som "Charlotte" i Alf. Savoires komedi "Havard". Porträttstudie av U. Falkengren, Sthlm.

INGENIÖRS-VETENSKAPSAKADEMIENS MINDRE GULDMEDALJ, vilken i dagarna utdelats.

T. v. framsidan, t. h. frånsidan.

Kliché: Göta Bildbyrå & Klichéanstalt, G.

FRÅN SVENSKA SCENEN.

FRÖKEN THECLA ÅHLANDER.
som den 11 nov. tar avsked från K.
Dram. Teatern. — Foto Jäger. Sthlm.

En av Dramatiska teaterns främsta kvinnliga artister sedan decennier tillbaka, fröken *Thecla Åhlander*, lämnar den 11 november denna scen, som hon just dagen förut tillhört i jämnt femtio år och varunder hon med största framgång utfört en otalig mängd roller huvudsakligast inom det komiska facket, där hon varit så gott som ouppnåelig med sin fina, blida, försynta oca väl avvägda humor. Nutidens generation minns henne kanske främst i en allvarigare repertoar, exempelvis som Modern i "Envar", som hon gestaltade med en alldeles oförglömlig innerlighet och nobless. Hennes debut roll var i ett tyskt lustspel, "Ett namn", som gavs första gången den 10 september 1874 och då hon till motspelare hade Gustaf Fredrikson, Svante Hedin, Hel-

fiid och Anna Kinmansson. Avskedet, som fått formen av en recett, tager den högt förtjänta konstnärinnan i ett par smärre saker, "Evas systar" och "Guldkarossen", varvid hon i den förra spelar Monika och i den senare sin gamla glansroll Fru Lüders. Att hon hos alla vänner av sann och äkta teaterkonst kommer att efterlämna det vackraste minne och ett tomrum, som nog torde bli mycket svårt att fylla, är obestridligt.

FRÖKEN EBÓN STRANDIN SOM CARMEN, vilken opera nu kommer att återupptagas i ny instudering å K. Teatern. — Foto. Jäger, Sthlm Klischeé Sjöberg, Gbg.

Efter fotografi.

Klischeé Sjöberg, Gbg.

Efter fotografi

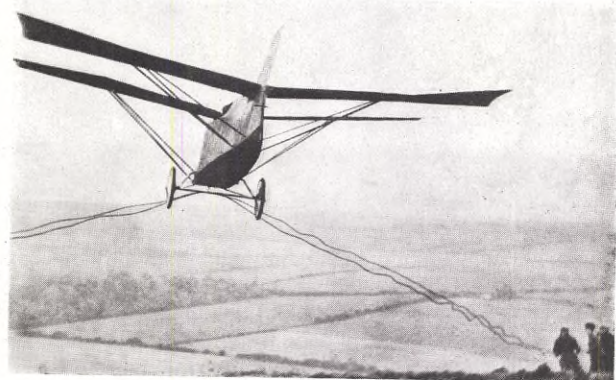
Klischeé Sjöberg, Gbg.

"TANNHÄUSER" PÅ STORA TEATERN I GÖTEBORG. Övre bilden t. v.: Fröken Inga Peters som Elisabeth, t. h.: Fru Lejdstöm (Venus) och herr Martin Öhman (Tannhäuser), nederst: Sångarstriden på Wartburg. Text å sid. 90. Efter fotografi. Klischeé Sjöberg, Gbg.

VÅRA ARMEFLYGARES HASTIGHETSTÄVLAN den 21 okt. å sträckan Malmslätt—Stockholm—Örebro—Malmslätt gav synnerligen goda resultat. Övre bilden: De fem bästa deltagarne, fr. h löjtnant Montgomery, 1:sta pris, underlöjtn Kjellgren, furir Cornelius, underlöjtn Lysén, löjtnant Söderberg. Därunder: FLYGFÄLTET VID MALMSLÄTT med maskinerna startfärdiga.
Fot. J. Giltberg, Linköping. Klisché: Gofs Rittbrä & Klischéstud., W. G. Text å sid. 88.

ETT NYTT VÄRLDSREKORD i flygning med motorlöst luftfartyg sattes vid tävlingarne i Ilford Hill (England) av fransmannen Maneyrolle, vilken lyckades hålla sig uppe i luften icke mindre än 3 tim. 22 min., därmed sidende fjärrvarande tyska rekord (se XXIII: 49). T. v. Maneyrolle omedelbart före starten, t. h. Maneyrolle böjar sin rekordfärd. Efter fotografier. Klisché: Sjöberg, Ölg.

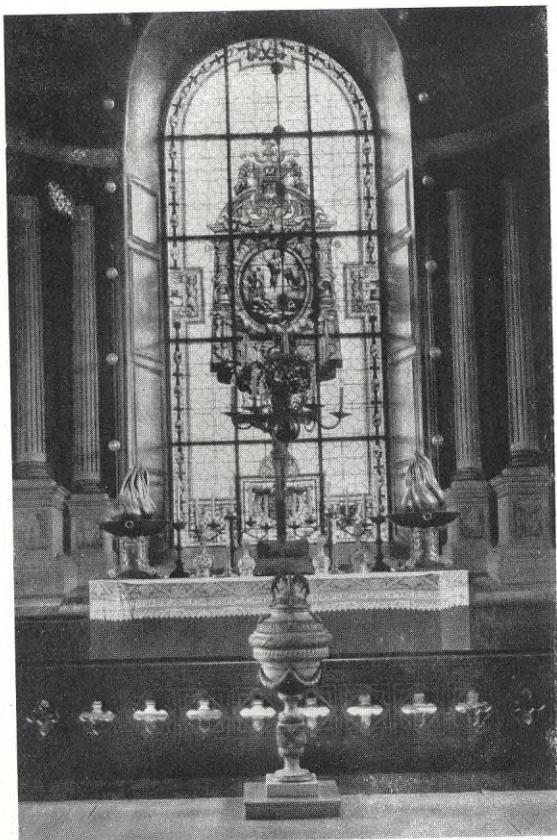
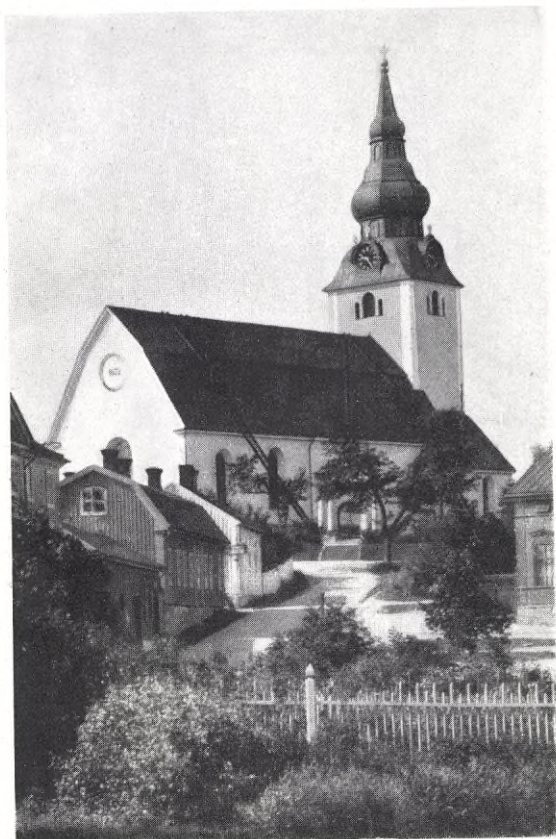

Vid Riddarholmskyrkans i våras slutförda restaurering överstod bland andra arbeten även *drottning Maria Eleonoras sarkofag*. Denna har emellertid nu i dagarne färdigreparerats — ett välbehövtligt arbete efter den provisoriska restaurering, som företogs på 1890-talet vid kistans förflyttning från gravvalvet till övre Gustavianska gravkoret. Restaureringsarbetet har stått under

Forts. å sid. 96.

KARL X GUSTAFS (överst) OCH DROTTNING MARIA ELEONORAS (nederst) SARKOFAGER, som bägge hava sin plats i Rid-
darholmskyrkan och vilken snares restaurering nyss avslutats. Kliché: Goss, Öbg.

HUDIKSVALLS KYRKAS 750-ÅRSJUBILEUM. T. v.: Exteriör, l. h.: Interiör mot högaltaret. — F. om. Fotografer. Kliché: Goss, Öbg. Text å sid. 96.

BRANDVAKT.

FÖR HVAR 8 DAG AV HJALMAR BERGMAN.

TUSEN människor gingo förbi honom men ingen såg honom.

Han tänkte: Det är förvånande!

Om det inte sved i magen på mig, skulle jag kunna tro, att jag vore en ande. Här sitter jag. Jag är ett-hundraåttiotre centimeter lång och fast jag lättat tjugu kilo, intar jag dock en viss rymd. Men tusen människor gå förbi mig och ingen ser mig. Jag ser ju, att ingen ser mig. Min mage svider och det är nog ett säkert tecken att jag verkligen är en människa. Men jag är kanske genomskinlig. Genomskinliga personer förekommer visserligen endast i sagor; men det här är ju en saga. Sorglig visserligen. Rätt vad det är, kommer det kanske någon och sätter sig på mig. Är det en ung flicka, ska jag inte säga ett knyst. Är det åter en mycket fet och tung dam, ska jag artigt föreslå henne, att vi måtte byta roller. Jag är så lätt.

Tusen människor gingo förbi honom och ingen såg honom. Den ettusenochförsta stannade, tog åt hatten och begärde en tändsticka. Han reste sig hastigt, han trevade i alla fickor, han rodnade. Fanns inga tändstickor! Det gjorde honom kolossalt ont. Inte så mycket för främlingens skull som fastmer för sin egen. Om han haft en enda tändsticka, skulle han ha tänt och sträckt fram den med utsökt behag, ty han var en mycket välupfostrad ung man. Han skulle ha fällt några ord om vädret eller om tobak eller om Prometheus, som gav människorna elden. Främlingen skulle ha insett, att han trots dräkten var en ganska bildad karl. De skulle ha pratat en liten stund och kanske rent av skilt med ett handslag. Det är någonting särskilt med handslag; det är nästan som ett erkännande av brödraskap. Då en hund räcker vacker tass måtte han erfara en bra ljuv och upplyftande känsla.

Men som det nu var, hade han inga tändstickor och främlingen lämnade honom, förolämpad och ledsen. Det är ju inte roligt att vara utan tändstickor en vacker sommarnatt. Det är inte heller roligt att vara utan bostad. Den här gatan, sa den unge mannen till sig själv, har nitton banker och jag har suttit nitton gånger på varje bank. Det verkar förslöande. Men världen är stor och rik på möjligheter. Det finns andra gator och andra banker. En behaglig tillvaro är omöjlig utan omväxling.

Han gick till en annan gata. Den var lummigare och mörkare än den första och älskande par i myckenhet lustvandrade under träden. Bäst han satt där, kom en kvinna fram till honom. Hon var elegant och fager och han förstod, att hon var en fal kvinna. Hon betraktar mig! tänkte han och hans hjärta började dunka av glädje. Han hade hört sägas, att fala kvinnor kunna vara ömhjärtade, moderliga och snälla och att de alls inte fästa sig så mycket vid pengar, som man påstår. I alla händelser betraktade han honom.

Tyvänn endast alltför noga! Och hon mumlade en liten svordom och försvann som allra skyndsammast, ja, som en vacker dröm!

Genomskinlig är jag inte, tänkte den unge mannen. Nu har jag tevis för det. Men jag är kanske obehaglig. Det är länge sen jag såg mig i en spegel. Jag har magrat. Mitt ansikte är antagligen skrynkligt och näsan har kommit lite på sned. I mina ögon brinner ej den rätta ungdomliga elden, som är så skön. Dessutom har jag de sista veckorna nödgats försumma min toalett. Jag ger icke intryck av någon hög kroppskultur. Och min dräkt är långt ifrån oklanderlig. Jag förstår henne. Men genomskinlig är jag i alla händelser icke.

Han fick ett nytt bevis. En konstapel stannade framför honom och lade sin tunga, tankfulla blick på hans hopsjunkna och lätt skälvande lekamen. Han var en man, som icke förhastade sig. Och ynglingen, vars nerver råkat en smula i oordning, måste själv bryta tystnaden.

— Ja, här sitter jag nu igen, sa' han. Konstapeln har kanske sett mig förr?

— Varför går han inte till Frälsningsarmén? frågade konstapeln.

— Jag har inga pengar.

— Inga pengar, upprepade konstapeln. Ja, här kan han inte bli sittande. Bankarna är till för de promenerande.

— Jag promenerar, invände den unge mannen. Men konstapeln skakade sitt reglementstyngda huvud.

Hade han fast bostad, kunde man säga, att han promenerade. Men eftersom han är i saknad av bostad kan man inte säga att han promenerar. Utan han går brandvakt och det är en annan sak.

Det är det, medgav den unge mannen, reste sig och gick.

Och han kom till en annan gata och en annan bank. Där satt en flicka och han satte sig bredvid henne. Hon var mycket söt och välklädd men alldeles förtvivlad. Hon vred sina händer och snyftade:

— Jag törs inte gå hem!

— Varför törs inte lilla fröken det?

— Jag skulle ha varit hemma klockan tolv och nu är hon två. Nej, jag törs inte gå hem. Hellre går jag i sjön!

Som hon det hade sagt, reste hon sig, gick tvärs över gatan och ringde på en portklocka. Eiter några minuter öppnades porten och hon försvann. En äldre kvinnlig stämman talade högt och hårt och använde fula ord. Tystnade. Snyftningar, ett litet rop av smärta, tystnad.

Ack, ack, ack! suckade den unge mannen. Överallt tragedier! Det kommer sig av, att folk äro så känsliga. Där hade nu den lilla stackarn varit på bal och haft förfärligt roligt och glömt sig och stannat ute två timmar över tiden. Och det griper henne så djupt, att hon hellre vill gå i sjön än hem. Sannolikt måste hon uppbjuda alla sina själskrafter för att icke begå självmord. Jag har varit utan arbete i tre månader och utan bostad i två och utan mat bra nog ofta. Men ännu har det inte fallit mig in att hoppa i sjön. Jag har en okänslig och grov natur och bör vara tacksam för det. Jag har sannerligen ingenting att klaga över. Det gör jag inte heller. Det är min mage, som klagar. Och mina fötter och mina ben och min korsrygg och mitt huvud.

Rätt vad det var, stod han på trottoaren och mittframför en gammal herre. Hur gick nu det till och vad skulle det betyda? Låt oss tala tyst om saken. En gång måste det ske, en gång per dygn måste han tigga. Eller framställa en vädjan om erhållande av ett mindre understöd. Alltså stod han framför den gamle herrn och räckte honom sin hand. Dock icke till handslag.

— Kan jag få en krona till morgonkaffet?

Den gamle herrn andades tungt, nästan suckande. Han flyttade käppen från högra handen till den vänstra. Han stack högra handen i fickan. Han tog fram en näsduk. Han tog försiktigt brillorna från näsan. Han torkade det ena glaset, han torkade det andra. Han satte åter på sig brillorna, han stoppade åter näsduken i fickan, han flyttade åter käppen från den vänstra handen till den högra. Han såg stint framför sig och han svarade:

— Av princip — nej.

Gic'.

Forts. å sid. 91.

Till landshövding på Åland har i dagarna utnämmts den av ölandets befolkning högt uppburna främjaren av Ålands intressen i medicinalrådet *L. W. Fagerlund*.

Härmed är befattningen såsom landshövding lagd i händerna på en personlighet, som hos Ålands folk åtnjuter utomordentligt stort förtroende och sympati. Själv har han även med ospart nit vid varje tillfälle arbetat för Ålands bästa. Bland hans främsta insatser i ölandets kulturliv må nämnas den gagnarika verksamhet han utövade såsom ordförande i Ålands folkhögskola, skapandet av Ålands kulturhistoriska museum samt hans gärning inom föreningen Ålands vänner.

Lars Wilhelm Fagerlund är född i Åbo 1852. Efter att år 1886 ha blivit med. och kir. doktor blev han 1889 docent i rättsmedicin vid universitetet i Helsingfors samt utnämndes efter olika lärarbefattningar år 1907 till medicinalråd och kvarstod såsom sådan till 1914.

Englands nya regering med Bonar Law som premiärminister har nu färdigbildats. Flera av dess medlemmar, främst utrikesminister Curzon hade en ställning redan i den gamla koalitionsregeringen. Anmärkningsvärt är att ingen av de nya ministrarna är medlem av

Efter fotografi.

Klické: Gøss, Gbg.

BONAR LAW, ENGLANDS NYE PREMIÄRMINISTER.

underhuset, medan 7 hava säte i överhuset — en omständighet som givit fog för den benämning man skänkt Bonar Laws regering — ett kabinett av lordar.

Den mest framträdande posten i kabinettet Law innehaves av finansministern *Stanley Baldwin*. På hans lott faller att genomföra de utlovade besparingarna — en uppgift vartill hans rika erfarenhet såsom framstående finansman synes göra honom synnerligen väl skickad.

Till bild å sid. 85.

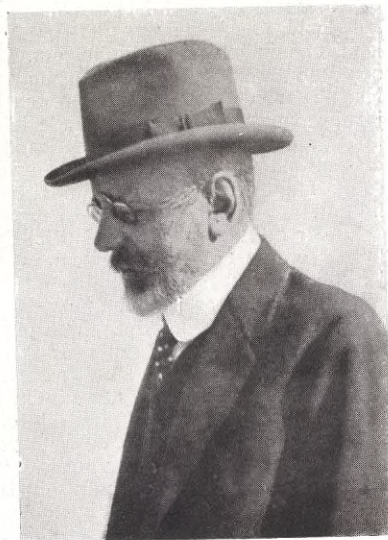
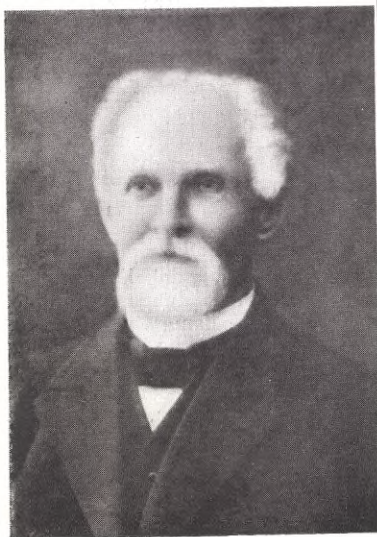
En uppmärksam *hastighetstävling mellan svenska a:mflygare*, vilken samtidigt kan betecknas såsom Sveriges första verkliga distansflygtävling, ägde den 21 oktober rum å sträckan Malmslätt—Stockholm—Örebro—Malmslätt. Tävlingen räknade 17 deltagare, därunder 14 officerare och 3 furirer. Använda maskintyper voro Phoenix samt de svensksbyggda Dront, S.: 18, Albatross och

Tummeliten. Av samtliga deltagare fullföljde ej mindre än 12 tävlingen till dess slut. Denna hade ordnats såsom handicap, och starten skedde med vissa mellanrum alltefter de olika maskinernas kapacitet. Tidskillnaden i mål mellan de flygare, som fullföljde hela banan var jämförelsevis ringa, sålunda mellan 1:e och 2:e pristagare endast 5 sek. Segrare blev löjtn. *Montgomery*, som på sin Albatross först inkom till målet.

STANLEY BALDWIN, finansminister i den nya engelska ministären.
T. v.: ÅLANDS NYE LANDSHÖVDING, MEDICINALRÅDET L. W. FAGERLUND. Efter sena-te porträtt
T. h.: GREVE BURIAN, Österrike-Ungerns i dagarna avlidne utrikesminister under världskriget, vilken redan 1916 förklarade Österrike-Ungern vara varken militäriskt eller finansieellt rustat för vidare strid.

Efter fotografier. — Klické: Sjöberg, Gbg.

FASCISTRÖRELSEN I ITALIEN.

Efter fotografer

Kliche: Gnes Rittgrå & Klichéanstalt, Öbg.

FASCISTOROLIGHETERNA I ITALIEN hava under den gångna veckan antagit allmer oroväckande former. I Neapel har sålunda fascistledaren Benito Mussolini (porträtter t. v.) hållit mönstring av fascisttrupperna och samtidigt genom eldiga tal ytterligare upphetsat stämningen. Å övre bilden synas fascisttrupperna samlade å exercisfältet, å den nedre Mussolini (X), omgiven av fascistdebuterade, hyllas av trupperna.

Den dramatiska utveckling de politiska händelserna i snabb följd tagit i Italien i och med kabinettet Factas demission och *fascismens lysande segertåg* mot makten kom knappast som en överraskning. Alltifrån ministären Factas bildande har hos fascisternas stora och allmer betydande nationella parti, starkt missnöje rått med att detsamma saknat varje representation inom regeringen. På sistone har missnöjet växt till direkt hot och man har hetsigt krävt regeringens avgång. Bakom hotet har stått en fullt modernt rustad armé, vars härskaror,

Pressfoto.

JORDBRUKS- (t. h.) OCH FINANSMINISTERN (t. v.) SAMT ÖVERSTATHÅLLAREN (i mitten) BESÖKA DEN NYLIGEN I STOCKHOLM AVHÅLLNA FRUKTMÄSSAN.

Kliché: Sjöberg, Gbg.

efter nyligen hållen generalmönstring i Neapel inför fascisternas högste ledare *Benito Mussolini*, därefter gjort sitt erövringståg genom Italien. Närmaste resultatet av dessa militära åtgärder har blivit en anmodan från Italiens konung till *Mussolini* att bilda en ny ministär, vars sammansättning ger vid handen att även andra partier i någon mån tillåtas medverka.

En av Pomologiska föreningen anordnad fruktmässa öppnades högtidligen den 24 oktober å Stortorget i Stockholm av jordbruksministern *Sven Linders* i närvaro av representanter för Lantbruksakademien och Lantbrukssällskapet samt alla Pomologiska föreningens mest framstående och intresserade medlemmar. Som bekant hade under denna ovanligt fruktrika höst ursprungligen planerats en stor fruktutställning i Liljevalchs konsthall, men måste denna på grund av olika slags motigheter inhiberas. Fruktmässan på Stortorget blev dess ersättning. De exponerade varorna voro av högsta kvalitet och gjorde sig särskilt fördelaktigt i Pomologiska föreningens smakfulla förpackning. Mässan kan också betecknas som en succés ur den synpunkten att publikens tillströmning, trots årets fruktrikedom, blev överraskande stor.

*

Professor *Gustaf Cederströms* bekanta historiska målning *Magnus Stenbock på Rådhustrappan i Malmö*, vilken såsom man erinrar, har sin plats i Landstingssalen i Malmö rådhus, har enligt experters utlåtande vid en nyligen företagen rengöring av konstverket utsatts för ovarsamt framfarande, som, därest det äger den omfattning man befarrar, skulle vara ytterligt beklagligt. Vid senaste kungabesöket i Malmö i slutet av september undergick nämligen målningen, i samband med rådhusets grundliga rengöring, en rentvättning med tvål och vatten, varigenom vissa partier å densamma lära ha lidit betydlig skada. Professor *Cederström* kommer själv att i dagarna avresa till Malmö för att undersöka förhållandet. Det finns anledning att hoppas att skadorna ej äro svårare än att de fullständigt kunna repareras.

Till bild å sid. 84.

Man måste beteckna det såsom ett evenemang i Göteborgs teaterhistoria, då Göteborgs lyriska scen,

Stora Teatern, för första gången framförde Wagners mäktiga musikdrama *Tannhäuser*. Framförandet hade föregåtts av ett synnerligen berömt arbete på alla händer — en konstnärlig ambition för vilken den storartade framgången utgjorde en välförtjänt honnör. Såväl kritik som publik ha varit ense om att *Tannhäuser*-föreställningen bildade en ganska enastående upplevelse i Göteborgs teaterliv.

ANDERS DE WAHL. Forts. j. sid. 83. reproducerade bild att döma synes ha varit av angenämaste slag. För övrigt gjorde herr de Wahl en hel del uppläsningar för svensk-amerikanerne och amerikanare i Newyork och andra städer, och fick därvid ett entusiastiskt bifall, och ett erkännande, som knappast förut torde ha kommit någon dramatisk gäst från de skandinaviska länderna till del.

Till bild å sid. 92.

Den av Föreningen för musikalska rättigheter planerade världskongressen, vilken avsågs att hållas i Madrid i maj i år men då uppsköts har i stället ägt rum i Berlin den 26—28 september. Sverige representerades därvid av föreningen Svenska tonsättares ordförande, herr *Natael Berg* och Musikalska akademiens sekreterare, professor *Olallo Morales*. För övrigt räknade kongressen ett 60-tal deltagare från olika länder — även från Belgien och Frankrike — och bland frågor som diskuterades voro framförallt om rätt till musikalska och litterära verk, deras uppföranderätt samt förlagsrätten och rätten till dylika verk efter författarens död. I Sverige existerar som bekant sedan 1920 en lag till skydd för tonsättare men den torde icke ha visat sig vara av någon praktisk betydelse. Kongressen uttalade sig också enhälligt för att något måste göras för att i alla land skydda kompositörens och författares lagliga rätt.

Åter fotograf.

FRIHERRE GUSTAF CEDERSTRÖMS TAVLA "MAGNUS STENBOCK PÅ RÅDHUSTRAPPAN I MALMÖ", vilken påstås blivit skadad vid rengöring.

Kliché: Sjöberg, Gbg.

Forts. fr. sid. 87.

Vilken karaktär! tänkte den unge. Hur kämpade han icke med sig själv, med sin svaghet, sitt medlidande, med alla dessa ömkliga instinkter, som vanpryda en god medborgare. Kämpade och vann. Tårar fyllde hans ögon, han måste torka de immiga glasen. Men han föll icke för frestelsen att genom uppmuntrande av bettleri fördärva landets kraftiga och arbetsföra ungdom. Det var en social natur!

Men nu ska jag, tänkte han vidare, nu ska jag visa, att jag också är en social natur. Jag ska begå ett inbrott. Det är visserligen ett fullt streck, men eiter vad man påstår, ska det vara mindre synd än att begå självmord. Och genom att begå det ena, undviker jag det andra. Dessutom blir jag på så sätt en soits medborgare, vilket jag nu icke är. En tarvlig sort, visserligen. Men jag kommer att fästa Statens uppmärksamhet vid mig personligen. Jag kommer att sysselsätta en massa hedervärda personer, konstaplar och fångknektar, läkare och präster, domare och advokater samt pressen. Jag blir centrum för en hel liten krets medmänniskor. Det är det som gör så gott i hjärtat. Ty detta ständiga förbiseende verkar alldeles utsuddande. Man tror till slut, att man inte finns till. Och dock är man ju född. Men att vara n:o 45.371 bland 50.000 arbetslösa — det är ingenting för känslan. Man måste bli en smula uppmärksammas för sin egen skull, så att säga. Naturligtvis kan en vardagsmänniska inte räkna på någon stor kvantitet uppmärksamhet, men ett minimum måste där finnas. Genom att begå inbrott får jag detta minimum. Dessutom får jag frukost, vare sig det nu blir i häktet eller annorstädes. Det är ju endast en liten detalj, men den saknar inte betydelse.

Han beslöt således att göra ett inbrott; och beslutet att någonting göra, stärkte honom och ökade hans självförtroende och gjorde honom nästan lätt om hjärtat. Han ämnade naturligtvis göra sitt allra bästa för att icke bli ertappad, men i grund och botten önskade han att bli det. Ty vad som tryckte honom tyngst, var ensamheten och att ingen brydde sig om honom eller fäste sin uppmärksamhet vid honom alls tycktes varsna hans tillvaro. Nu skulle det bli annorlunda. Men han betänkte inte att inbrottstjuvens yrke hör till de svårare. Det kräver erfarenhet och fack-kunskap, ömdöme och fackverktyg; och allt detta saknade han. Så mycket begrep han dock, att han borde söka sitt arbetsfält i en rik stadsdel. Och han gick och gick på de nu alldeles sommarmorgonljusa och ödsliga gatorna. Och de lågo som vanligt milslånga framför honom och milslånga bakom honom och på alla sidor gärdade av väl tillbommade hus. Hur skulle han kunna göra inbrott? Och han gick och gick och gick, släpande benen efter sig, och kom slutligen till en stadsdel, som bestod av idel villor. Här hade han kanske haft större möjlighet att bli inbrottstjuv, ty många villor lågo skäligen oskyddade och de hade i bottenvänningarna stora fönster utan galler. Men då hade han redan glömt sitt karska beslut och visste bara, att han var en brandvakt, som skulle gå och gå och gå, släpande benen efter sig. Och ingen och intet skulle hejda honom, ty ingen och intet gitte hejda honom.

Men plötsligt stannade han. Framför honom låg en rik villa; ett lågt staket gärdade dess trädgård, en be-

kväm trappa ledde upp till en terrass. Om han klev över staketet och uppför trappan och framöver terrassen, så kom han rakt på ett fönster i bottenvänningen — och det stod öppet på vid gavel. Då mindes han sitt beslut och utan att tänka sig för eller se sig om, klev han över staketet och steg uppför trappan och fram till fönstret. Men där stannade han åter och blev stående orörlig. Ty helt nära det öppna fönstret stod en säng och i sängen låg eller snarare satt en ung flicka. Hon kunde vara vidpass tjugo år; hennes ansikte var ovalt och så finhyllt att han tyckte sig se det röda blodets fuktiga glans under huden. Hennes ögon voro stora och mycket mörka och hon var alldeles klarvaken. När han stått en stund och betraktat henne, nickade hon åt honom. Och hon sa:

— Kan ni säga mig, hurudant vädret blir i dag?

Han såg åt norr och åt söder, åt öster och åt väster. Himlen liknade en kupa av ljusblå kristall beströdd med en mattröd ros' blad. Han spådde vackert väder; och hon jusnade och log.

— Det är bra, sade hon. Det är alldeles särskilt bra. Och jag ska säga er, varför det är särskilt bra. Jag väntar besök av min fästman. Han bor inte här i stan och kan bara komma var söndag. Då brukar vi fara ut och åka. Men i dag är det den sista söndagen.

— Varför är det den sista? frågade den unge mannen.

— Det ska jag också säga er, svarade flickan. Jag har lungsot i sista stadiet och jag tror inte, att jag lever veckan ut. Andra tro annat men jag är nästan säker på min sak.

Hon rynkade pannan och putade lite med munnen, som om hon inte tyckt om att bli motsagd vare sig i detta eller något annat fall. Säkert var hon en bortskämd liten dam och allt annat än buskablyg. Och plötsligt spände hon ögonen i honom och frågade barskt, vad han egentligen hade på hennes terrass att skaffa. Då mindes han sitt ärende och det gjorde honom förlägen, så att han rodnade och tog av sig hatten:

— Jo, sa han, jag såg fönstret stå öppet och då tänkte jag stiga in och ta något, som jag kunde sälja eller pantsätta. På så sätt skulle jag få frukost. Jag kunde ju inte veta att ni låg här och var vaken.

Forts. å sid. 95.

PRINCESSAN HERMINE VON SCHÖNAICH-CAROLATH, som den 5 nov. skall ingå äktenskap med exkejsar Wilhelm. Efter senaste porträtt. KTH:s Sjöberg, 4-3.

Efter porträtt.
PROFESSOR GEORG SCHNÉEVOIGT.
 Mångårig dirigent vid Stockholms Kon-
 sertförening. 50 år den 8 nov.

**HOVKAPPELLMÄSTARE RICHARD HEN-
 NEBERG** firade nyligen 50-årsjubileum
 såsom verksam musiker.

Kliché: Aug. Sjöbergs ... och danser, Göteborg.
PROFESSOR ALEXANDER GLAZOUNOV.
 den berömda ryske kompositören.
 vilken nyligen gjort ett uppmärksammat
 besök i Berlin. Text å sid. 95.

Georg Schnéevoigt är en av de mest framträdande personligheterna i svenskt musikliv. Det är som dirigent för Stockholms konsertförenings orkester han gjort sin stora konstnärliga insats i Sverige. I snart sju år har han nu som ordinarie kapellmästare svängt sin taktpinne i Auditorium och därigenom i viss mån tryckt sin prägel på Stockholms musikaliska fysionomi.

När han först kom till Sverige som dirigent, anlände han i spetsen för Helsingfors symfoniorkester, som gav några mycket uppmärksammade konserter i Stockholm i november 1913. På den tiden gävos i Sveriges huvudstad knappast några regelbundna orkesterkonserter utom hovkapellets fem årliga symfonikonserter, och lika väckande som detta besök av en finsk konsertorkester blev för musikintresset, verkade dirigentens urkraftiga och temperamentsfulla personlighet. Och när Stockholms konsertförening efter ett par år av famlande försök med olika orkesterledare kallade Georg Schnéevoigt, blev det också genast en helt annan fart på föreningens verksamhet.

Det visade sig att han var en överlägsen orga-

nisator. Han vidtog förändringar i orkesterns sammansättning, som allmänt erkändes vara till fördel, och uppdrog på kort tid orkesterns tekniska förmåga till en överraskande höjd. Själv en ypperlig violoncellist var han i detalj förtrogen med stråtteknikens alla hemligheter och lyckades bibringa sin stråkorkester en mäktigt sjungande ton och påfallande rytmisk precision. Därtill kunde han konsten att repetera. Snabbt och energiskt arbetade han och gjorde därför mödan lät för sina musiker, vilka också hysa stora sympatier för honom.

Georg Schnéevoigt föddes den 8 november 1872 och kan således i dagarna fira sitt 50-årsjubileum. Hans fader var kapellmästare i Viborg och under dennes ledning började sonen sina musikstudier, vilka sedan fortsattes i Helsingfors, i Tyskland och i Belgien.

*

Ännu torde leva i friskt minne den glansperiod vår operaorkester genomlevde under hovkapellmästare Richard Hennebergs ledning åren 1885—1907. Hans namn är oupplösligt förenat med en rad konstnär-

Forts. å sid. 95.

EN VÄRLDSTONSÄTTARKONGRESS har för någon tid sedan avhållits i Berlin. Sverige representerades därvid av tonsättaren Natanael Berg (X) och professor Olallo Morales (XX). Text å sid 90. — Efter fotografi — Kliché: Sjöberg, Gbg.

AERONAUTIKERKONGRESSEN I ROM.

Öfrer föredrag.
EN STOR INTERNATIONELL AERONAUTISK KONGRESS anhölls nyligen i Rom. Övre bilden: En session i Cercle militaire, under ordförandeskap av comte de la Vaux, Frankrike (X).
Sveriges representant överstejofniant K. A. B. Amundson (xx). — Nedre bilden: Interiör från den samtidigt anordnade utställningen av flygmateriel o. d.

Fédération aéronautique internationale har under en vecka av hållit sin sedvanliga årskongress, denna gång i Rom. Överenskom- melse har därvid träffats om en hel del juridiska, tekniska och sport- lliga luftfartsfrågor, efter stundom mycket livliga debatter. Utom be- sök i aerodromer och flygfabriker, även de militära, mottagning i Capitoliuim av Roms magistrat m. m., hava deltagarne inbjudits till färder i styrbar ballong över Rom och dess campagna.

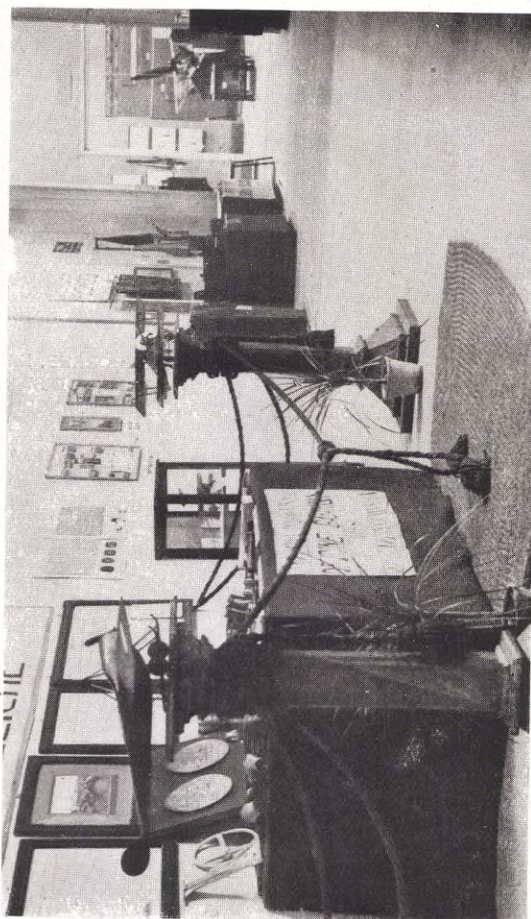
Man beslöt på K. Svenska aeroklubbens inbjudan, att nästa kon- gress skall avhållas i Göteborg under utställningen nästa år.

*

Till bild å sid. 86.

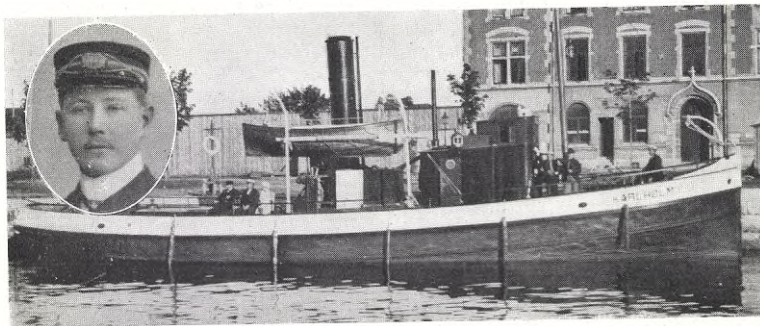
Den gamla vackra och fina norrlandsstaden Hudiksvall, som f. ö. är Norrlands näst äldsta stad, firar första adventsöndagen, den 3 december, 250-årsminnet av sin kyrkas invigning. Det var nämligen år 1672, som den nuvarande kyrkan färdigbyggdes, sedan den gamla träkyrkan efter stadens flyttning på 1640-talet kommit att ligga utanför själva stadsområdet.

H. 8. D. återgiver härmed ett par bilder i anledning av 250- årsminnet, den ena en interiör av det älderdomliga templet, och den andra en interiör från kyrkan. Å den senare bilden lägger man bl. a. märke till korfonstret samt kyrkans enastående vackra dopfunt, vilken senare för något år sedan skänktes till församlingen av rådmän G. von Post.

Efter flygarett

Klicker och Bildbyrå & Förläggare, Gt.

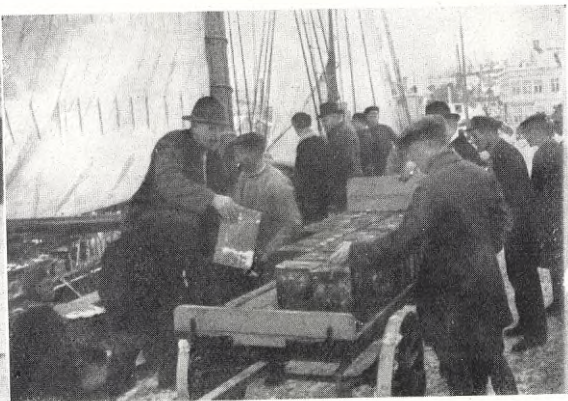
Efter fotografier.

Kliche: Goss, Ghs.

BOGSERBÅTEN "KARLHOLM II" OCH DESS FÖRARE, KAPTEN JÄHREN (i medaljongen), VILKEN UNDER STOR FARA RADDADE DE SISTA OMBORDVARANDE Å DEN FÖRLISTA ÅNGAREN "ÖREGRUND".

Åter har en fasansfull sjöolycka inträffat i våra farvatten i det ångfartyget Öregrund — f. d. Eskilstuna III, och under detta namn riksbekant då den för ett par år sedan var insatt i fraktfart på Ryssland för sovjetregeringens räkning — på resa från Gävle till Stockholm under hård nordlig storm natten till den 22 okt. grundstött och förolyckats vid Skälbådarna mellan Grepens fyrskäpp och fastlandet i Öregrundsskärgården. Av ombordvarande 15 personer, varav 3 passagerare, omkommo 9 under försök att i fartygets livbåt rädda sig i land.

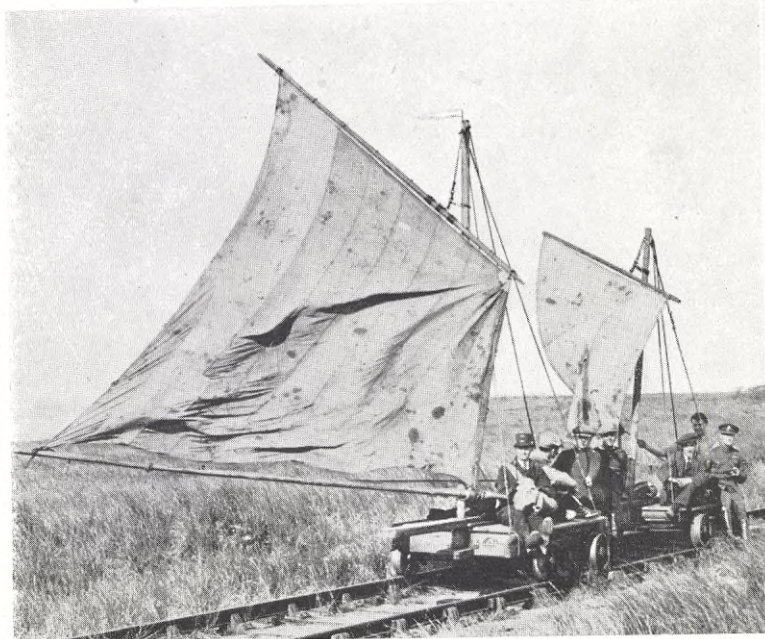
Forts. å sid. 95.

Efter fotografier.

Kliche: Goss Ribyrå & Klichénstätt, Ghs.

SMUGGELJAKTEN "ERATO" införd av Furusundstullen till Norrtälje hamn, där lasten lossas och upplagas i Systemaktiebolagets magasin. T. h. Lossningsarbetet i gång.

EN "SEGELJÄRNVÄG" är det utmärkta kommunikationsmedel, vilket bebyggarna i en av Nordvästtysklands mest träskrika trakter använda när stark nederbörd gjort marken alltför sumpig (se bilden t. h.). Men även i England har denna billiga och enkla järnvägsform kommit till användning. Mellan Spurn Head och Kilssea, nära Hull, hava nämligen kustbevakningstrupperna på detta sätt utnyttjat en gammal, övergiven järnvägstinje för såväl person som godstransporter (bilden t. v.).

Efter fotografier. Kliche: Sjöberg, Ghs.

ÅNSFARTYGET ÖREGRUND. Forts. fr. sid. 94.

Kaptenen, styrmannen och två besättningsmän, som icke fingo plats i livbåten, måste kvarstanna ombord. Efter tio ohyggliga timmar på den sjunkande båten, varunder vattnet gått de olycklige ända upp till midjan och allt hopp om räddning uppgivits, blevo de tagna ombord å en liten bogserbåt Karlholm II, tillhörig Gimo-Österbys bruks aktiebolag och förd av kapten Jahren, som i den rykande stormen utförde en verklig hjältebragd för att rädda de nödställda. Om hjälpen anlant endast en timme senare hade samtliga ombordvarande med säkerhet gått döden till mötes.

Ohyggliga lidanden utstodos även under tiden av de eiva personer, som givit sig ut i livbåten, och av vilka endast 2 lyckades rädda sig i land. En mycket svår ånklagelse har i detta samband riktats mot ångaren Konung Oscar och dess kapten, som på endast obetydligt avstånd passerade de nödställda men icke gjorde något för deras räddning.

Öregrund lastade c:a 160 ton, var byggd år 1908 i Malmö och ägdes av direktör Gunnar W. Andersson i firman Nydquist & Holm. Ångaren, som förhrydes i våras av ett konsortium, var försäkrad i Svenska Veritas för 50,000 kronor, medan proviant och inventarier voro särskilt försäkrade för ett par tusen kronor.

*

RICHARD HENNEBERG. Forts. å sid. 92.

ligt fullödiga operaföreställningar under en epök av verksam livaktighet inom stockholmskt musikliv. Det var därför ett varmt och ihållande bifall, som brusade den högt skattade dirigenten till mötes, då han under ett gastupträdande å K. teatern i Stockholm i oktober besteg det välkända podiet för att med Wagners sagoskimrande opera Lohengrin fira sitt 50-årsjubileum såsom utövande musiker. Det var nämligen i början av 1870-talet den unge Richard Henneberg i Berlin sammanträffade med Oscar Arnoldson och Conrad Behrens, vilket möte närmast hade till följd att han först i sällskap med Behrens företog en konsertresa genom Sverige och Norge. År 1878 fick han fast anställning i Stockholm, först vid Mindre och Nya teatern och från 1885 som kapellmästare, sedermera hovkapellmästare vid Kungliga teatern. Efter avskedet från Stockholm ägnade han sig åter åt konsertverksamhet och var tills för några år sedan ledare av Malmö orkesterförening. Numera är han bosatt i sitt hemland Tyskland.

*

Den störste av Rysslands nu levande många tonsättare är Alexander Glazounow, både vad hans alstrings storlek och inre beydenhet beträffar. Han har skrivit omkring ett hundratal större verk, bland vilka märkas åtta symfonier och fem stråkkvartetter samt ett antal kantater och baletter. För omkring ett år sedan lyckades han slippa ut ur Ryssland och har med stor framgång givit konserter med egna verk i Berlin och andra tyska städer. För närvarande är han på väg till Amerika.

BRANDVAKT. Forts. fr. sid. 91.

Det kunde ni inte, medgav hon efter en stunds fundering. Förresten är jag glad att ni kom, för jag har legat hela natten och undrat hurudant vädret skulle bli. Men nu vill ni väl ha pengar, kan jag tro?

Han teg; han satte hatten på sig och gjorde min av att vilja gå. Då steg hon upp ur sängen, gick bort till ett bord, tog fram en portmonnä, steg fram till fönstret och öppnade just munnen för att säga något. Idetsamma börja hon hosta. Hon sökte kväva hostan. Hon tryckte handen hårt mot munnen. Adrona i pannan och på halsen svällde till rep, ögonen

trängde ut ur hålorna som på en vanvetligt förskräckt människa. Men anfallet gick över. Hon vinkade otåligt åt honom att komma fram till fönstret; hon sa:

— Här ska jag stå och förkyla mig, bara därför att ni är dum.

Hon stack portmonnäen i handen på honom och återvände till sängen, satte sig tillrätta. Han satte sig också; på fönsterkarmen. Han visste inte hur han skulle tacka eller om han skulle tacka. Slutligen sa han:

— Ni bli nog bra igen.

— Nej, sa hon, det blir jag nu verkligen inte. Jag har skött mig i fem år, bara skött mig. Jag har legat på sanatorier i Norrland och i Alperna; jag har legat vid Rivièran och på Madeira. Jag har haft åtminstone tjugu läkare och lika många sjuksköterskor. De första åren såg det nästan ut, som om jag skulle bli bra. Men nu är det slut, nu bär det bara utför och det raskt ändå.

— Och jag ska säga er varför. Jag tröttnade helt enkelt. Jag hade så många människor omkring mig, som pysslade med mig och sysslade med mig och aldrig gjorde annat än tänkte på mig och min sjukdom. Skulle jag ta mig en liten promenad, så blev det ett bråk och ståhej, som om jag varit en drottning. Och så alla dessa läkare, som undersökte mig i timmar, och grubblade, och svettades och skrevo och plitade om min lilla person. Och sköterskorna! Och bärarna, som skulle släpa på mig! Och familjen, som skulle rätta alla sina planer och tycken efter min sjukdom. Jag tröttnade.

— Jag kom nämligen plötsligt att tänka på, att det väl ändå inte är så riksviktigt, om jag lever eller ej. För mig personligen har det onekligen sin betydelse. Men för andra och för det stora hela! Flickor finns det gott om, pojkar också för den delen. Jag blev riktigt generad när jag tänkte på att jag och min sjukdom var centrum för så många friska och duktiga människors uppmärksamhet och ansträngningar. Det ska finnas någon proportion mellan medel och mål. Jag blev generad, jag tröttnade, jag gav mig. Och nu går det raskt.

Hon tystnade och teg och han teg men lämnade icke sin plats i fönstret. Efter en stund sa hon:

— Är ni ute och promenerar i det vackra vädret?

— Nej, svarade han och drog lite på mun. Jag går brandvakt.

Men hon kände inte till termen och förstod inte uttrycket utan trodde, att han verkligen var brandvakt. Hon sa:

— Det är nog ett tröttsamt yrke. Men det är kanske roligt också?

Och då han inte svarade, tillade hon:

— Ibland tycker jag att allting är roligare än att dö; ibland tycker jag tvärtom. Så lite vet man, vad man önskar och tycker. Däriör är det bäst som sker.

Och åter teg hon och han teg men lämnade icke sin plats i fönstret. Förrän staden började vakna, och gatan och huset.

Då sa han:

— Nu är det nog bäst, att jag går. Om det kommer folk och finner mig här, skulle de kanske bli förvånade.

— D: skulle kanske det, medgav hon.

Och hon smålog och sa:

— God aptit till frukosten! Och tack ska ni ha, som spådde mig vackert väder!

Hon nickade åt honom och han gick.

Veckans Porträtt-Galleri

måste på grund av tillströmmande rikligt högaktuellt bildmaterial överstå till ett följande nummer

SÄRSKILD DYKARDRÄKT FÖR BÄRGNINGEN AV LUSITANIA. I flera länder hysas planer att bärga den sjunkna jätteångaren Lusitania — eller åtminstone dess skatter — och i Tyskland har en särskild dykardräkt konstruerats för ändamålet. T. v. Det vidtagna huvudet vid vilket de genom inmontering av kullager lättrorliga armarna äro fästa, påsättes. T. h. Dykaren sänkes i havsdjupet.

Efter fotografier.

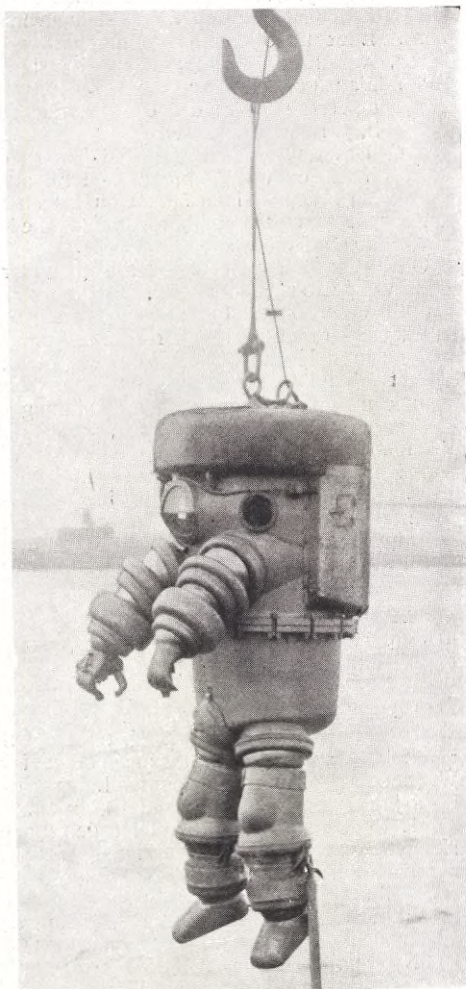
Kliché: Sjöberg, Gbg.

Sedan länge sysselsätts nationer över hela världen med djärva planer att ur havets djup återerövra en del av de oerhörda värden som vid jätteångaren Lusitanias torpedering utanför Irlands sydkust 1915 gingo förlorade. Endast i guld och juveler beräknas fartyget innesluta ett värde av cirka 20—30 millioner.

Tävlan gäller nu att uppfinna en dykarutrustning, som möjliggör nedstigan-

det på det ansevärdiga djup av 40 famnar, varå fartyget ligger. En tysk firma torde med den dykardräkt som synes å H. 8. D:s bild ha slagit rekordet. Dräkten,

som uteslutande är konstruerad för det planerade bärgningsarbetet å Lusitania väger ej mindre än 400 kilogram. Självfallet är den försedd med alla moderna hjälpmedel såsom fullt effektiv lufttillförsel samt egen belysning och telefon.

Fler fotografier.

DEN FÖRSTA LYCKADE FLYGNINGEN MED HYDROAEROPLÅN UTAN MOTOR ägde nyligen rum i Stralsund. Jfr. sid. 85.

Kliché: Gutz, Gbg.

SARKOFAGER. Forts. fr. sid. 86.

ledning av en sådan kapacitet på området som professor Martin Olsson.

Drottning Maria Eleonoras sarkofag utmärker sig icke för någon större prakt. Kistan är av engelskt tenn med tørsilvrade och förgyllda ornament. Sidorna äro vertikalt uppdelade av bevingade karyatider, och på konsoler öfver densamma sitta putti, var och en hållande ett av Kristi pinoredskap. I fälten å såväl kistan som locket är ingraverat ett äreminne på latin, förfatrat av Johan Loccenius. På locket synes ett liggande krucifix och gavlarne bära emblem, som påminna om livets korthet och dödens visshet.